

Spela si je izmivala roko, kamor jo je bila precëj dobro prijela lisica, ki je prišla po kokoši, s svojimi ostrimi zobmi. Kokoši so zašumele, Špela je hitro planila s plenom iz hiše in lisico, ki se ji ni nič mudilo, prijela za rep in udarila parkrat po vratu; ubiti je pa ni mogla. Tatica je popadla Špelo za roko, potem pa odbežala s plenom — s staro, rejeno kokošjo.

„Še bo treba paziti, vem, da bo še prišla“, govorila je v jednomer Špela, „pa drugič mi ne uide. — E, kako krvava je voda!“

Po teh besedah odpre vežna vrata in hitro vrže okrvavljeno vodo skozi vrata ter polije Polono, ki je bila takrat ravno tam.

„Oh, ne zameri, prenašlo sem naredila, nisem nalašč!“ opravičevala se je urno. „Ne zameri; kar je, je.“

„Nalašč, ali ne nalašč“, zakriči razjarjena Polona, „kaj ne, da si me le! Pa to ti povem, zaslužiš ti in tvoja punica, da bi vaji polil z gnojnico!“

Lepa beseda — pravijo — najde lepo mesto, prepir pa rodi prepir. Brž sta se za-

Darovanje v templu.

Slikal Rafael.

čeli prepirati Polona in Špela, ker sta bili obe jezni in za prepir kakor pripravljene.

„Zakaj in kdo bi mene ali mojo hčer polival z gnojnico?“ poraste Špela.

„Jaz in vsak bi vaji smel, kdor utegne“, huduje se Polona.

„Rada bi vedela, zakaj?“

„Punico vprašaj!“

„Le ti povej, ker si to sprožila!“

„No, če se delaš tako nevedno, naj ti pa jaz povem: Svojo hčer malo lepše uči, da ne bo za starci norela!“

„Oh, kako si sitna! Za sinoči misliš? Zakaj pa tvoj oče za dekleti gleda?“

„Dom in svet“ 1899, šte. 3.

„Kaj mu jih pa pošiljaš, da se mu nastavljajo?“

„Veš kaj, o nastavljanju kar lepo molči! V prodajalnico iti še ni greh.“

„Pa je treba tam pri vdovcih viseti in piti?“

„Nič hudega ni bilo.“

„Že tudi jaz poskrbim, da ne bo. Nikoli ne bo Tona pri Koščkovih, kakor gotovo tukaj stojim!“

„Do sedaj je še nisem nikomur usiljevala, in mislim, da je ne bo treba, nikamor se ji še ne mudi. In če bo ostala vedno doma, za potrebo bo že imela jesti.“